

STIJN DEVILLÉ
ADRIAAN VAN AAKEN

IMMACULATA

Personages

franky

bernt

lotte

dat bizarre meisje zonder naam

1

iedere nacht loop ik hier
niet in het minst op mijn gemak
doorheen de straten
waar ik opgroeide
in het grijze joggingpak
dat ik dan steevast aantrek
met het handige kapje
dat mijn hoofd zowat bedekt
iedere nacht bijna hetzelfde
ietwat vreemde ritueel
de kwade droom
die mij doet wakkerschieten
– kristalhelder ben ik dan
en dan – de deur uit
de straat op
richting huis van
en dan sta ik daar zo'n beetje
zowat half onder haar raam
en in plaats van iets te zingen
sta ik daar maar wat te staan
het is één uur vierenvijftig –
nieuwe maan

diep in de nacht
sluip ook ik mijn huis uit
de trappen af
op de op twee na laatste tree
ga ik zitten
in het pikkedonker
van het holste stukje nacht

en wacht
en dan
zo wil de afspraak
het kort gerammel van het hekwerk
dat dit appartementsblok
van de straat afscheidt
ten teken dat ge er zijt
maar vannacht is blijkbaar anders
want het teken blijft uit
en mijn ongeduld is legendarisch
en lap! kramp in mijn kuit!

vannacht is anders dat is zeker
ik sta daar dus te staan
met mijn joggingpakske aan
en normaal gezien gebeurt er dan –
volstrekt weinig
eigenlijk
het licht dat eens aangaat
op haar kamer
en een poos later ook weer uit
ik bedoel het is niet
dat ze soms onverhoeds
achter het raam opduikt of zo
om mij kushandjes toe te werpen
nee licht aan / licht uit
dat is het echt zowat
maar uitgerekend deze avond
trouw op post onder haar raam
gaat het licht niet een keer uit of aan
het is twee uur drieëntwintig
en dan plots – zie ik haar
op levende wijze
gelijkvloers in het deurgat staan
de schone lotte
met haar hele dure botten

behoedzaam

trekt ze de voordeur in het slot en
als ze zich omdraait – ziet zij mij ook

mijn god!

pas op ik heb karate gestudeerd!

maar neen –

dus dat ge maar niks bij mij probeert!

maar neen – ik ben het franky!

franky!

ik zet mijn kapje af – franky

dag lotte

wat doet gij hier?

gewoon

wandelen

op dees uur?

gij zijt toch ook nog op –

stilte

het is fris

ze huivert

ik ook / uit sympathie

en dan

enfin franky – veel wandelplezier

en ze is weg

(iets van muziek)

ik zit op mijn tree en wacht

als ik lang moet wachten

overloop ik doorgaans gedachtelings

mijn dvd-collectie

van attack of the giant horny gorilla
tot zebrakiller II
prachtige collectie
lekker makkelijke films
achteroverliggen en ontspannen
daar houd ik van
meer dan – van wat dan ook
maar inmiddels ben ik zowat uitgeteld
en in het diepe duister
begint nu onherroepelijk
de onmetelijkheid toe te slaan
zo in mijn kopje

ik vind eerlijkheid het allerbelangrijkste
zei ze eens op een avond –
en ze trok er een gezicht bij
alsof zij de eerste mens op aarde was
die deze uitspraak deed

dus zei ik haar heel eerlijk – ik hou van u
ik hou van u maar houdt gij ook van mij

en ik dacht dat ze ja ging zeggen
maar ze zei niet ja
en ook niet nee

ze zei
ik weet het niet

ik-weet-het-niet zei ze

lotte! lotte! weet ge het al?

of ik het al weet vraagt franky
en hij loopt mij achterna
terwijl ik juist mijn lief zijn straat insla

wat zou ik dan moeten weten
ik was u eigenlijk juist vergeten
en nu staat ge daar
met uw hele foute haar

luister franky het is simpel
als ik u afwimpel
dan is dat niet omdat ge zo knap zijt
zo slim
zo'n fijn gezelschap vormt
is dat een antwoord op uw vraag
sorry dat ik zo zaag

ze loopt de straat in
laat mij achter op het kruispunt
soit
maken dat ik weg ben

ik wil net opstaan
weer naarboven gaan
als dan toch alsnog en op de valreep
het hekwerk kort weerklinkt
het afgesproken teken
als ik het snel even bereken
zijt ge tien minuten te laat
het is twintig voor drie
ge schudt uw haren los
verexcuseert u
kust me dan en lacht
heb ik uren op gewacht
de schone lotte met haar hele dure botten

het is nacht en we lopen
de wijk uit

in dat lelijk nieuw gebouw

ergens bovenaan
is het licht nog aan
echt waar – ik kan het weten
want ik woon daar –
bij mij hier brandt de lamp
naast mijn computer meer bepaald
die nog steeds niet afbetaald –
elk moment kan worden weggehaald
dus profiteer ik er maar van
om nog iets te schrijven

aan de muur hier hangt het lijstje
dat ik ooit aanlegde
van mijn favoriete dingen op aarde
die keer dat ijscreem de top tien
nipt had gehaald

maar hoger in de lijst
ergens tussen reddend zwemmen
en het kammen van mijn haar
staat godvergeten –
ik had beter moeten weten
vlak onder het tijgerjong
dat ik ooit aaide
de tong die ik eens draaide
met eric
tijdens de nacht
dat ik dacht dat ik kanker had
en hij mij geheel onverwacht
was komen troosten

het is nacht en we lopen
de wijk uit

's nachts zijn de straten hier best nog schoon
zeker nu we hier samen lopen

en elke zes stappen stoppen
om te kussen enzo

het is nacht en we lopen
de wijk uit
we nemen de wijk
naar het voetbalveld
en we liggen daar
graag en gratis
voor geen geld
te genieten van elkaar
van het gras
de lucht
de sterrenhemel
uren gaan voorbij
de dauw hangt in mijn haar
en om mijn lijf
uw lijf
uw lippen
mijn lidmaatschap
voor het leven
ik hou
van u zegt ge
en in het donkerblauwe
ochtendlicht legt ge
uw beide handen op
mijn borsten
de blauwe lucht
het kouwe gras
de dauw om onze lijven
ik zweer u trouw
en dure eden
nu ge mij zo hebt
aanbeden
ik wrijf een vliegje uit uw oog
en gij houdt een betoog

voor meer rechten voor de dieren
voor meer sterren
zichtbaar
aan het firmament
en ik moet u plechtig beloven
om vanaf heden alleen nog
de biologisch afbreekbare shampoo
te gebruiken
waar ge me nu al heel de tijd van spreekt
ge noteert de merknaam op een briefje
omdat ik hem anders maar vergeten zou
zo goed kent ge mij al
na amper een week
de beste week van mijn leven
dat is zeker
ik word elke dag een beetje weker
zonder dat ik er erg in heb
en dan opeens
het is een uur of zes
wij liggen daar
nog volop te bekomen
zowat in het midden
van het grasveld
midden op de stip
mijn slip
nog rond mijn enkels
lopen plots twee gasten
langs ons heen
voorbij
onder de lange bomenrij
aan de rand van het veld
ze lopen van iets weg
ze zijn gehaast
en in hun haast zien ze ons niet
ze sleuren zware tassen
en dragen lange jassen en omgekeerde petjes

waar ik mij in een reflex aan irriteer
en in de villa van de
stroobantsen
gaan dan de lichten aan
ik denk nog dat zijn zeker dieven
laat ons maken dat we weg zijn
en weer kleren aan
stel dat ze ons betrappen
dan gaan ze nog niet snappen
dat wij niet die dieven
maar gewoon dus
elkaars lieven zijn
meneer stroobants loopt dan
buiten in zijn onderbroek
hij controleert heel gauw
de nieuwe volvo van zijn vrouw
(een xc90 cross country
die daar op de oprit staat)
op glasbraak
diefstal
of het ergst van al
op vandalisme
hij heeft iets vast
zijn vrouw staat in het deurgat achter hem
dan richt hij op
en begint te schieten
naar de twee
dwars over het voetbalplein
ik maak me klein
zo klein – een okkernoot
en denk
maak mij niet dood
maar het is dus op die twee ander
dat hij schoot
die lopen door en roepen nog
yahoe!

aan hun loop
hun stem
en aan hun zwarte jassen
merk ik dat het eric is
eric en zijn vriend tom
 en eric draait zich om
 zwaait zijn armen
 wacht maar tot ik nog eens kom
 roept hij en loopt dan voort
wij houden ons gedeisd
in de verte horen we
sirenes fluiten
de burens komen langzaam buiten
en stil als muizen sluipen wij terug
naar onze huizen

ik zoek een meisje
dat naar het innerlijk kijkt
hebt ge dat bericht al eens zien passeren
op de nachtelijke tv-kranten
van tmf en kanaal2
wel dat komt dus van mij
(mijn nummer staat erbij)

de hele verdere nacht breng ik door
in alleen mijn onderbroek
voor de tv in de woonkamer
met een stel meisjes
die trampoline springen
met nieuwslussen
met videoclipps / met een fles drank
naast mij in de zetel
mijn ronkende moeder
een onaangestoken sigaret
in haar ontspannen hand
het klokje tikt

de hond in zijn mand

en het moet zijn dat ik
zelf ook in slaap gesukkeld ben
want vroeg in de ochtend
word ik wakker van kabaal
schoten
sirenes
nooit gehoord in deze buurt
en zeker niet zo vroeg
de zon komt maar juist op
ik check mijn gsm
op berichten van meisjes
die naar het innerlijk kijken
(het moet nog blijken
of dat de juiste tactiek is
één keer had ik prijs –
maar ze kwam uit de regio dendermonde
en dat is met geen enkele snelweg verbonden)
maar goed – de zon komt dus juist op
dan zie ik voor mijn raam
twee duistere gedaanten
twee duistere gedaanten
die zich ook nog eens verdacht gedragen
ze trippelen vooruitgebogen
hun kleren hangen open
dan begint het mij te dagen
het is lotte weer en haar nieuwe vriendje
(de jongen die ze wél ziet staan)
ik denk – voilà die hebben het
dus net gedaan –
terwijl ik hier voor mijn raam
naakt en in mijn maagdelijke gedaante
schoon weer voor piet lul mag staan

ik sta overal buiten

ik heb altijd overal buiten gestaan
en niet zoals jullie nu denken van
ik-ook en ik-ken-dat en
ik-begrijp-wat-ge-bedoelt – nee!
écht altijd overal buiten – heb ik gestaan
en daar stond ik dan

welk een aanvaring
vlak daarna
zo vroeg in de ochtend
met mijn vader
men had mij gezegd
of ik had ergens gelezen
dat als ge 's nachts zijt buitengeslopen
en ge 's morgens terug naarbinnen gaat
dat ge dan achterstevoren
de trap op moet lopen
zodat als ge uw ouders tegenkomt
of uw kleine zus met haar grote mond
dat ge dan
zonder u opzichtig te moeten omdraaien
terug naar beneden kunt beginnen gaan
en als ze dan vragen waar ge naartoe gaat
kunt ge zeggen dat ge juist
om een brood ging of zo
of om sandwiches
en dan doet ge dat ook natuurlijk
want dat vinden ze fijn enzo
maar ik heb dus niet door
dat bovenaan de trap
mijn vader staat te wachten
in alle stilte
op zijn dooie gemak
en geheel en al ruggelings
loop ik vol tegen hem op

en ik heb niet meteen een uitleg klaar
voor mijn nogal vreemde gedrag
niet dat het geholpen had
want ik ben zo geheel en al
door frisse ochtendlucht omgeven
en de gelukzalige glimlach
waar ik al heel de week mee rondloop
en die onmogelijk te onderdrukken valt
ligt nog steeds op mijn gezicht
maar soit mijn vader
kan er nog mee lachen
de schat
maar heeft net telefoon gehad
van de moeder van lotte
dat ze is vermist
niet op haar kamer
bed onbeslapen
en of hij niet wist waar ze uithing
want met al dat tumult en sirenes
in de wijk –
waarna mijn vader
ook mijn kamer leeg vond
ook mijn bed onbeslapen
maar hij was er vanuit gegaan
dat ik er gewoon een nachtje tussenuit was
gewoon een nachtje
niet voor altijd

precies die ochtend
het is half acht
voor het eerst in zestien jaar
neem ik ontbijt
zonder de radio aan te zetten
ik beluister zorgvuldig
al mijn gedachten
ook al sucken die big time

ik heb proberen schrijven vannacht –
aan een verhaal zagezegd
maar de woorden die er staan nu
klinken vals en onoprecht
het moest gaan over gebreken
over gebroken beloftes
over een meisje dat opeens niet meer kan spreken
en op haar knieën valt
en een gebed wil prevelen
maar ze weet niet hoe dat moet
en ze haalt alle godsdiensten altijd door mekaar
en het gaat niet echt goed met haar
en ze wil wel een nieuw hoofd eigenlijk
en zo gaat dat verhaal dan door en door en door
zonder ergens toe te leiden

en nu wil ik een kom cornflakes eten
en de melk is op
en mijn zuster is er al vandoor
naar haar werk
dus tegen haar
kan ik het alvast niet uitschreeuwen

wij wonen samen hier – mijn zus en ik

nu al meer dan een jaar
op het vijfde – zonder lift
vandaar allicht
dat we allebei zo graag telefoneren

zij werkt in een pralinerie
ik in het weekend bij een bakker
zij is knap en levendig
en heeft een briljante persoonlijkheid
ik heb een kat die een poot mist
en mogelijks een longaandoening

ik mors koffie
op het nieuwe tafelkleed
en dan schreeuw ik het uit

man! ik ben lelijk –
het is half acht
ik sta voor de spiegel –
man! ik ben depressief
ik geraak ik nooit niet
aan een lief

ik ben wel blij zeg
dat mijn moeder niet kwaad was
toen ik thuishkwam –
het is kwart voor acht
vanonder mijn lakens
telefoneer ik met een vriendin –
wel teleurgesteld zei ze
niet kwaad
en weet ge wat ze nog zei?
dat ik mijn nieuwe botten
niet had mogen dragen
enkel bij speciale gelegenheden! –
wel moeder – als dit er geen...

en dan hield ik wijselijk mijn klep
want ze keek weer zo ijselijk
en ik wilde geen mep

het is bijna acht nu
ik kleed me aan –
ontvang een bericht
bernt die me meldt
dat hij me lief heeft
en dat ik mijn post
moet controleren

ik kan maar niet stoppen met denken
aan zijn met zaad besmeurde zakdoek
hier onder mijn hoofdkussen
aan het pakje tabak
het overschotje weed
dat ik van hem bewaren mocht

dat ze dat allemaal gaan vinden straks
wat gaan de mensen van mij denken

week dat ik ben deze ochtend
nooit meegemaakt
visioenen van parken
uitgestrekte wouden
vogeltjes die nestjes bouwen
donzige diertjes die ons omringen
temidden heksenkringen
elfenbankjes
eekhoortjesbrood
een sprong over de sloot
uw wangen rood
ons verlangen groot
en dat ik uitgebreid uw hand vasthoud
uw veters bind

een slangenbeet verzorg met een compres
en uw vader blijkt dan slager
en die heeft nog wel een mes
en daarmee schillen we dan de appel
die ik pluk vers van de boom –
als in een droom
en dan eten we die met wormgat en al
en dus schieten we – hopla!
vooruit in de tijd!
en gij moet dan bevallen
dus steel ik een auto
de eerste de beste
maar ik weet wel zeker
dat het een peugeot zal zijn
en dan zet ik u op de achterbank
en rijd naar de kliniek
rijbewijs of niet
in hoge nood kan ik alles
dan til ik de monstertruck op
die dat kind gaat overrijden
dan spring ik van dat gebouw
van tien meter hoog
zonder dat ik mijn poten breek
amai man ik ben week!
bweeeek! – en geweldig aan het flippen!
ik begin hier bijna te wenen van geluk!
ja – ik zie wel dat ge lacht!
het is nu vijf na acht

ik haat ongelukkig zijn –
het is vijf na acht
en ik update mijn weblog
ik haat het
als er iets misgaat in mijn leven
ik haat het
als ik van school naar huis loop

en ik word achtervolgd
door een grote bruine hond

ik ben niks
ik heb niks

als ik nu verdwijnen zou
simpelweg van de aardbol af –
dat zou geen enkel verschil maken

al goed dat er de haat nog is
de haat die ik koester
jegens alles en iedereen
vooral jegens minderheden
en meerderheden
jegens middelmatigen ook –
die zijn het ergst van allemaal

dat het maar een fase is
maar een fase zei uw moeder
en ik moet dringend ergens zijn
en zonder verder afscheid
smeet ze zich onder een trein
die van mechelen naar leuven –
ik heb het later nagevraagd
met haltes in muizen
in boortmeerbeek
en haacht

ze had glijdende werkuren verworven
haalde ons elke dag van school op
dat jaar
en thuis stond het beslag al klaar –
applicatie voor een sabbatsjaar

ik nam een besluit toen

ik zou alleen nog de lessen volgen
die ik nodig had
om mijn toekomst te vrijwaren
geen complimenten meer
de komende jaren
op mijn rapport
een enkel prima
een in orde ook
meer hoeft er niet aan mij besteed
interesseert mij ook geen reet

zoals de zaken er nu voor staan
zou ik het liefst van al willen sterven –

het is tien voor half negen
ik wacht op de bus en denk mijn gedachten

mijn zus heeft het gemakkelijk
zij was supergoed op school
niet dat ze vaak ging
maar op zeker moment
hebben ze haar eens lang genoeg weten vast te houden
om haar aan een iq-test te onderwerpen
mijn ouders kregen kort daarop
een brief
waarin stond dat ze een genie was
hetgeen mijn zus meteen
deed besluiten
om nooit meer naar school te gaan
of ook maar iets te doen dat
enige inspanning vergde

maar goed – we naderen half negen
ik kijk uit het raam
misschien komt de bus er al aan

ik zie lotte langsrijden
naast haar vader in de dikke auto
van zijn werk
ik zie bernt ook –
hij draagt iets van nike
op zijn uitgebouwde mountainbike
(hij zwaait gedag?)
en dat bizarre meisje zonder naam
achter het raam
van dat lelijk nieuw gebouw
waarin ze woont

het is *maar* het middelbaar
zegt mijn moeder –
en dat er nieuwe kansen komen
later op de universiteit
maar ze vergeet daarbij altijd
dat de school het enige is
wat ik ooit gekend heb
het is mijn hele wereld

het is vijf voor half negen
ik zie – *franky* (vraag me niet
hoe ik zijn naam ken)
bij de bushalte staan
hij is een van de verworpenen
bij ons op school
lijkt altijd op de dool

hoe is't?

amai hij kijkt behoorlijk pissed

ik haat het als mensen hoe is't zeggen
wat voor schijnheilige vraag is me dat
want als ge naar waarheid zegt

het is slecht
dan draaien ze altijd hun gat

ça va

zoals de zaken er nu voor staan
zou ik het liefst van al willen sterven

(iets van muziek)

ik rijd naar school
ik ken de weg
het is bijna half negen
maar voor het eerst sinds lang
of voor het eerst eigenlijk
misschien gewoon –
en dat dat dan juist vandaag moet zijn –
rijd ik de weg –
ik bedoel ik zou hem blind kunnen rijden –
rijd ik de weg
met bepaalde verwachtingen
met iets van
een toekomstdroom –
lap! ik dacht wel
dat ik meewarig
bekeken zou worden
als ik zoiets zou vertellen

ik zal het anders zeggen
als ge eens iets grappigs wilt zien
kom mij dan eens opzoeken
binnen een jaar of tien
ik weet gewoon
ik besef gewoon tenvolle
dat die gastjes die nu de goede punten halen
dat zij het zijn

die mij straks zullen commanderen
op mijn toekomstige werkvloer
daarom dat ik tot voor kort redeneerde
dat ik ze dan beter
nu alvast eens goed op hun bakkes kon slaan

maar nu zie ik bijvoorbeeld – *dingske* staan
franky
daar bij de bushalte
en ik voel dus geen enkele aandrang –
niks! gewoon niks!
behalve de drang om te zwaaien
en dat doe ik dan ook

hoe is't?

(amai – kijkt behoorlijk pissed)

twee minuten voor half negen
mijn vader zoekt ons een weg
door het verkeer
hij is een echte heer
en ik ben zijn kleine lotte
meisje van zestien dat ademt en leeft
en veel vriendinnen heeft

(zo zal hij mij zich ook herinneren –
waarover maak ik mij hier zorgen)

ik had bernt gevraagd om tegen vandaag
een lijst aan te leggen
van zijn favoriete dingen op aarde
– herinneringen aan mensen
bepaalde zaken / geuren / smaken –
voor als hij dood moest gaan zogezegd –
zo had ik het toch uitgelegd

hij had het eerst wat vreemd gevonden
beetje morbide enzo – wist hij veel
wat er zou gebeuren
en hij had iets gezegd in de trant van
al die filosofische gedachten
dat drijft een mens altijd zo ver
en ik – ge kent mij
ik houd het liever simpel
een glas cola
een maaltijd in familiekring
de nieuwe cd van sting –
en toen had ik hem natuurlijk
want dat was eigenlijk al een goed begin

zo op de bus zitten –
ik weet niet
maar dat heeft toch iets –
het is even over half negen
en ik ben eigenlijk al te laat
voor school –
alleen spijtig
dat ge altijd ergens moet aankomen op het einde
dat ge altijd iets moet bereiken
iets moet worden
iemand moet zijn

ik zou eigenlijk graag een job willen –
maar iets eenvoudigs
zoals die kantinebediendes
bij ons op school
dat zou ik nog wel zien zitten
drankkaarten knippen
soep bedelen
met een zeemvel zo wat zuinig
over de tafels gaan

of gewoon rondhangen in het station
en mensen om geld vragen
voor de trein zagezegd
omdat mijn geld net gepikt is
door een stel junkies
en ik hoogstdringend
thuis moet zien te geraken
*maar de politie wilde mij
niks voorschieten mevrouw!*
mensen op hun goedheid aanspreken
en daar dan van leven
dat zou toch gewoon – wauw!

*lieve lotte – mijn lijst is af
ik kan je al zeggen
dat je er meermaals in voor komt
vraag me niet
waarom je de nummer 1 niet hebt gehaald
het is mij ook een raadsel
maar je sprak over doodgaan enzo –
misschien daarom*

*al mijn liefs en duizend kussen
bernt ♥ ♥ ♥*

nr 1. de jas die ik droeg – die dag in mei
nu goed twee jaar geleden

ik was uit de les gelopen
zagezegd naar het wc gegaan
en op de gang kom ik iemand tegen
die hetzelfde heeft gedaan
en we delen een blik fanta
en we delen een banaan
en hebben het net
op een babbelen gezet

als me daar plots christiaan
komt aangelopen
zowat de plaatselijke neger toen op school
choco werd hij ook genoemd
maar hij kon ermee leven
leek er weinig om te geven
want racisme
dat was toen nog heel gewoon
maar hij komt dus aangelopen
en hij loopt dus aan
een rotsnelheid
geheel aan ons voorbij
richting secretariaat zo bleek
zo bleek dat hij zag
richting telefoontoestel
richting telefoontje naar de 100
dat ze moeten komen!
dat ze geen tijd te verliezen hebben!
of ze langs de voorkant of de achterkant
moeten binnenrijden?
rijden? scheuren moeten ze!
ze hadden er begot al moeten zijn!
want zijn maat is gevallen
zijn maat gaat dood
meldt hij ons even later
in grote ademnood –
een ongeluk?
niks geen ongeluk!
een hartstilstand
in volle turnles
tijdens de halve kniehang
– en alweer weg is hij
mijn held christiaan
met zijn turnkostumeken aan
en wij staan daar opeens
heel lullig eigenlijk – zo met

onze banaan

ik kende de jongen –
die maat van christiaan
die daar dood lag te gaan
ik kende hem –
want hij droeg dezelfde jas als ik
zelfde kleur zelfde merk
zelfde maat wellicht
tijdens dezelfde soldenperiode
op de kop getikt
dus ik kende hem
en nu is hij dood
op weg naar de kliniek
liet hij het leven
precies op het moment dat christiaan
op de turnleraar begint te slaan
omdat die zijn maat
die dus een hartafwijking had
die dag eens extrahard had afgemat

de schoenen van de turnleraar
zijn schoenen
de schoenen waarin hij staat

tijdens de break van tien na tien
verspreidde de rouwstemming zich
over heel het schoolplein
in luttele minuten

nog nooit droeg ik
een jas zo vol van betekenis

we staan stil
het verkeer geeft geen krimp
het is ruim na half negen

en ik zie franky – nergens

nergens

dan merk ik dat ik al een heel eind
de school voorbij ben

mijn school ligt in typisch
zogenaamd
ontwikkelingsgebied
in de lelijke buitenwijken
van een kleine stad
tikje homogeen hier
tikje middelmatig
behoorlijk saai
uniforme winkelketens
baanhotels
benzinestations
en ook wel een drive-in restaurant
langs de grote baan
en een kleine supermarkt –
mastodont van een parking eraan

iedereen die hier komt
heeft het gevoel
dat hij hier al eens eerder is geweest
maar geloof mij
dat is echt niet het geval

ik wil eraf zeg ik
de busdeur zwaait open
en ik zet het op een lopen

loop in mijn haast bijna eric omver –
eric uit mijn lijstje
met de troostende tong
die daar nu met zijn vriend tom –
op een parking bij de school

dingen uit een wagen staat te laden
ik zie niet precies wat
maar dat – er iets compleet niet klopt
dringt wel tot me door

maak dat ge wegkomt! roept tom
kwaadaardig gegrom
en van eric geen blik
kijkt strak voor zich uit

tunnelvisie:
de kijk op de wereld van
een man met een plan

het is bijna negen
ben al een half uur te laat

al van 's morgensvroeg
hangt een sterflucht
om en rond
het immaculata instituut
– iemand die een gasfles
heeft laten openstaan
geronnen bloed
uit het vleesverwerkende bedrijf
op het aanpalende terrein
of is het de geur
die opstijgt uit de wasserij
van het sint-pieterscomplex
met behuizing voor bejaarden
waar heet gestoomd
de witte lakens
worden schoongemaakt
en dan gesteven
lakens
die straks in veelvoud zullen nodig zijn en die nu
vanuit de ventilatiesleuven
de weeë lucht
van droogkasthitte
ontsmettingsprocedures
en detergent verspreiden
wie goed kijkt
ziet de klepjes
van de sleuven klepperen
en de warme lucht die in
wolkjes zijn weg naar buiten zoekt
het is een heldere
doordeweekse ochtend
8 maart om precies te zijn
we zijn al volop in het

nieuw millenium
de zon
breekt door en
buiten
arriveren de eerste scholieren
aan het instituut
der onbevleete ontvangenis –
de immac – zoals zij zeggen...
*stel je een school voor
waar het gonst van de dynamiek!
een school waar kind en leerkracht
zich goed voelen!
een school die hen de nodige vrijheid geeft!
een school om van te houden!
een school waar vriendschap en creativiteit
geen grenzen kennen
een school van speelse peuter
tot geëngageerde volwassene
deze school bestaat!
immaculata is haar naam!*
haar motto is niet –
zoals grapjassen beweren –
shut up and shoot it!!
maar *Overtref je tot Voortreffelijkheid*
de klasgemiddelden behoren hier
tot de hoogste van het land
de weersverwachting
voor vandaag: helder weer
met brede opklaringen
en over het hele land
warm voor de tijd van het
jaar – in het binnenland 18 graden
tot 19 graden in de kempen
daar rijdt nu bernt bernaerts vlotjes binnen
hij heeft omzeggens niet geslapen
maar loopt op wolkjes adrenaline

en vervuld van nieuwe inzichten
omtrent zijn leven
zijn plaats in deze wereld
stalt hij dan zijn fiets
hij lacht
is goedgezind
en gaat dan snel op zoek naar iets
natuurlijk! naar zijn nieuwe liefje lotte
op de e40 richting brussel
is het nog steeds filerijden
vanaf bertem
op de e17 antwerpen gent
is ter hoogte van afrit 17
het rechterrijvak versperd
de politie vraagt
goed afstand te houden
een vrachtwagen verloor er zijn lading
verder is het aanschuiven op de
e314 tussen rotselaar
en gasthuisberg
op de laatste ochtend van zijn leven
is kevin stroobants
(vijfde wiskunde wetenschappen)
al in een klein dispuut betrokken
met zijn moeder
als die hem afzet
voor de schoolpoort
twee wielen
van haar nieuwe volvo-terreinwagen
met lederen interieur
op het voetpad geposteed
dat zij zijn sportschoenen
niet had klaargezet
terwijl er –
uitgerekend vandaag
over de middag –

de finale van het volleybaltoernooi
plaatsvindt –
toernooi

dat steevast het hoogtepunt vormt
in de vastenactie van de school

maar helaas voor Kevin
geen sportschoenen vandaag
het gezin heeft een turbulente
nacht gehad – het is eraan te zien

en Kevin geeft een zwaai
aan het passagiersportier
van moeders vier maal vier
waarop in grote letters
overlangs gekrast staat:

fuckheads die!

o! daar gaat de bel
en terwijl het radionieuws
van 8 uur 30 melding maakt
van een gezinsdrama in zeldzame

een wereldtop van kerkleiders

een gijzeling in Koerdistan
en de cijfers meedeelt van
de wereldbeker tussenstand
vangen in het Immaculata
instituut de lessen aan
(wiskunde bijvoorbeeld – of
zwemmen – op dit vroege uur
anderen met godsdienst –
enfin u kent dat wel)

het is intussen zes voor negen
en dat bizarre meisje zonder naam
is weer te laat

voor de derde keer al deze maand

dat het maar niet meer voorvalt
of er volgt een schorsing – zegt
mijnheer prefect

die ook niet weet wat vandaag nog
te gebeuren staat
het tweede lesuur vangt dan aan
en dan het derde
 neen een schooldag in
 de immac ziet er niet bijzonder uit
 de lucht is blauw
 de zon schuift door de ramen
leerlingen vervelen zich
of letten op – al naargelang
 hier en daar worden lessen overhoord
 elders een debat in volle gang
 enzoverder enzovoort
 enkel de 5d is wat onrustig
erop belust dat zij het zouden halen
tegen 6 e – in de volleybalfinale

en zo begint het dan –
de middagbel is net gegaan
en ik zie vanuit de schoolbieb
door het gangraam
hoe mijn liefje nadert
enkel al zijn blik is mij genoeg
om alert en warm te worden
ik kijk op
ik lach
hij komt om mij
te halen – dat is zeker
 het is elf uur eenenvijftig

en dan – heb ik niet gehoord
wat er gebeurt
maar er klinkt iets – het is een slag
of een klappertjespistool
een deur die dichtslaat en
de weergalm in de hal
in elk geval: ik zie hem
vallen – ter hoogte van de
gangdeur die wijdopen staat
valt hij – slaat hij neer
tegen de vlakte
 een eerste neer

en dan zie ik het bloed

ik sta recht maar uit mijn
lijf zakt nu iets weg – ik
weet niet wat – het is een
zwaarte of een zucht
die zich op mijn benen

zet

en ik roep bernt beertje
bernt roep ik
en ik loop er recht naartoe
maar – neen zegt hij
blijf daar
neen ga niet naarbuiten
blijf allemaal
daarbinnen in de klas
iemand heeft geschoten
zegt hij – iemand
heeft geschoten

door het vensterraam
dat op de gang uitgeeft
zie ik mannen –
twee man in zwarte pakken
omgedraaide petjes
waar ik mij alweer aan irriteer
(dat ik daar hier en nu
de tijd voor vind!)
ze dragen wapens en op
hun rug een grote rugzak
ze roepen en ze schieten
en verdwijnen dan de gang uit

ik loop zonder na te denken
toch de klas uit tot bij bernt
niet geweten wat gedaan
en als ik in de traphal kom
zie ik een schutter op de speelplaats
die zich in mijn richting draait
en schiet
ik duik weg
ik hoor het schot

en dan de vlag aan
scherven die zich over mij heen
werpt – iets heeft mij geraakt
in mijn rechterarm en schouder
ik kan niet voelen wat
of het glas is of –
ik heb mijn gsm
maar moet seconden denken
voor ik weet
dat ik gewoon
één nul nul moet duwen
ik heb iets in mijn schouder
zeg ik – ik weet niet of het glas is

*(regionale ziekenhuizen
sint-imelda goedemiddag)*

er loopt een schutter rond
ik ben weggedoken
hij heeft een raam kapotgeschoten
en mijn lief – mijn lief ligt hier
te bloeden uit zijn borst

het is elf uur tweeënvijftig
buiten op de speelplaats
ontstaat een chaos – verdwaasde
eerstejaars – in alle
windrichtingen de speelplaats op
sommigen weg van het gevaar
anderen er zonder het te weten
recht naartoe

twee worden er meteen geraakt
liggen languit op de speelplaats
leeg te bloeden – of ze dood zijn
of nog leven

is op dit moment niet zeker
intussen is in de sporthal
de finale van het volleybaltoernooi
van start gegaan – geroep

gejuich van dik 400 supporters

overstemt het schieten buiten

(regionale ziekenhuizen

sint-imelda goedemiddag)

van overal weerklinken schoten

geschreeuw van kinderen

een brandalarm gaat af

een vierde leerling neer

een vijfde

kevin stroobants is de eerste

die geraakt wordt in de sporthal

als de schutters binnenvallen

het is elf uur tweeënvijftig

ik hou bernt tegen mij aangedrukt

en die ligt hier dood te gaan

mijn lief gaat dood hier in mijn

armen – wat moet ik doen

ik weet het niet

ik adem kort

bijt op mijn lip

zit zachtjes mee te kreunen

ik wieg hem heen en weer

bernt beertje houd uw ogen open

ik ben hier we zijn gerust

die gasten zijn weer weg

(regionale ziekenhuizen

sint-imelda goedemiddag)

en hulp is onderweg juffrouw

vreemd genoeg schieten de mannen

niet op de massa volleyballers

en hun publiek

maar op schooltassen

en rugzakken die aan de kant staan

bij de ingang – maar gevuld blijken

met springstof

ik druk mijn handen

op zijn wonde

om het bloed te stoppen

maar het lukt me niet

op de achtergrond

doorheen de telefoonverbinding

is het schieten en geschreeuw

goed hoorbaar

en dan weerklinkt een sissen

nauwelijks te horen tussen

het geroep en lopen van de

opgejaagde leerlingen – er

knettert iets

hulp is onderweg

de daders zijn alweer naar buiten

voor hun bommen tot ontploffing komen

het is elf uur drieënvijftig –

hulp is onderweg

maar veel meer dan knetteren

en een brandje dat ontstaat

tussen de rugzakken

gebeurt er niet

het is elf uur drieënvijftig –

de sprinklers – die gaan af

en ook het brandalarm

hulp is onderweg

maar bernt stopt niet met bloeden

en iemand sleept nog kevin stroobants

naar de kant

dat bloeden stopt hier niet

het blijft hier stromen

uit zijn mond

zijn neus

zijn borstkas

in de gangen van de sporthal

galmt het gillen van scholieren

het piepen van de sportschoenen

op de stenen trappen
van overal – een exodus
alleman vlucht hier naar buiten

leraar erwin santens
loopt voorbij de schoolbieb
en ziet een schutter die op hem toekomt
santens draait zich om en loopt terug
maar voor hij aan de uitgang raakt
wordt hij neergeschoten
zijn lijf blijft liggen in de gang
of hij nog in leven is weet niemand
het is elf uur drieënvijftig

wat is hier gaande
weet iemand wat hier
gaande is?

*(regionale ziekenhuizen
sint-imelda goedemiddag)*

op de spoedcentrale
stromen dan berichten binnen –
er is een schutter in de school
een leerling neer
geweren
handgranaten
bommen ook
er wordt gesproken van vier schutters
van zes schutters
van zestien gijzelaars
in het taallabo
gasten met bivakmutsen aan
met semi-automatische geweren
gasten met lange zwarte jassen
één in een wit t-shirt met bretellen
(wat later dan een holster blijkt te zijn)
op dat t-shirt staat de opdruk:
dag van de vergelding
ze zitten in de schoolbieb

meldt er iemand
neen ze zitten in de turnzaal
hulp is onderweg
hulp is onderweg
waarschijnlijk 6 tot 8 man
met kogelvrije vesten
schieten erop los
op leraars leerlingen op
losgeslagen wild
iemand zag ook sluipschutters
maar bernt blijft dus wel bloeden
het is elf uur vijftien
er wordt nog overal geschoten
wij proberen uit het zicht
te blijven van de schutters
bernt is aan het wegvallen
hier in mijn armen
lotte sleept hem – probeert hem
voort te slepen
van de gang af
weer de schoolbieb in
een spoor van bloed achter hem aan
ik durf niet meer naar buiten kijken –
hoe zit dat met die dokters
het is elf uur zesentien
en hulp is onderweg juffrouw
mijn lief ligt in mijn armen
dood te gaan
die gasten blijven
hier gewoonweg schieten
ze zijn vlakbij
blijf aan de lijn juffrouw
de hulp is onderweg
die zitten in de gang hiernaast
die lopen heen en weer
die staan hier seffens binnen

aan het raam
hangt nu een bord
met HELP ONS! en met
HIER BLOEDT IEMAND DOOD en
WIJ KUNNEN NIET NAARBUITEN

alles hangt hier vol met rook

het brandalarm gaat af
politie brandweer ambulances
zijn nu onderweg
hou vol – blijf
aan de lijn – praat met mij
we moeten weten wat er daar
precies gebeurt

het is elf uur achtenvijftig
leraar erwin santens laat het leven
willem vandevoorde uit 5 ew
wordt zwaargetroffen weggebracht
naar het dichtstbijzijnde hospitaal

het is elf uur achtenvijftig
we zijn zes minuten ver
en minstens vier zijn er al dood
laura lodewijckx (3a)
klaas robberechts (1h)
en kimberley verstraeten
vierde wetenschappen b

die gasten zijn hierbuiten

die roepen woewoewoe!

lijk indianen

mensen neer! buk neer!
blijf toch op de grond en
houd u kalm en zwijg

en dan een schot

dat was vlakbij

dat was gewoonweg vlak voor

mijn gezicht –

ze zijn dus binnen

de gasten met de schietgeweren
ze zitten hier bij ons
blijf aan de lijn
wat is uw naam en waar
bevindt u zich precies
we moeten rechtstaan zegt hij rechtstaan
en die blijft gewoonweg schieten
allé! alleman in plissé rokskes
sta maar recht
ja dat alle trutten maar eens rechtstaan
en alle tommy hilfuckers
mogen meedoen
staat allemaal maar recht zegt hij
of blijft ge liever liggen?
mij goed – voor mijn part
moogt ge blijven liggen –
schieten doe ik toch
dan loopt hij op een raam toe
en slaat het uit – het glas
aan scherven – schiet
op de gewonden
op verplegers
op politiemacht
beneden op de speelplaats
even wordt teruggeschoten
maar voorlopig blijft het dat
ze hebben schrik zegt hij
ze hebben schrik van mij
en gij – hebt gij ook schrik vraagt hij
hebt gij ook schrik?
ja – zeg ik
druk bernt tegen mij aan
ik weet niet of hij leeft
of dood is
ik durf gewoon niet meer te kijken

(wil iemand mij hier vasthouden)

nauwelijks te horen
een geluidje
een gekreun
onder een tafel achteraan
eric draait zich om
en schiet
drie keer schiet hij –
het kreunen stopt
wie hij heeft geraakt
ik weet het niet
 zijt ge klaar om hier en nu te sterven
nee
 en samen met uw lief?
nee
 hebt ge liever dat ik hem
 afschiet dan u
 ge weet 't is maar een woord
 zegt hij
en voor ik iets kan zeggen
schiet hij
onder nog een andere tafel
hij draait zich om schiet nog een keer
staalhard klinkt het wapen
blijft het klinken bij elk schot
machinaal en onverbiddelijk
ik hou het niet meer uit
ik val zowat uiteen
ik kan alleen maar wenen
mijn lijf –
mijn lijf ligt hier te hikken
van de schrik
het trekken van mijn schouder
mijn arm die snijdt
mijn hoofd dat bonst

mijn lip die trilt en vol met speeksel hangt
mijn vel vol rode plekken
van de angst
bernt ligt op mijn benen
en ik durf hem niet
meer vast te houden

en dan – dan schiet hij
franky neer

de kogel raakt mij

in mijn schouderblad

ik smijt me – enigszins

lafhartig – op de grond

en doe of ik aan het sterven ben

voilà nu zijt ge van uw franky af

is't goed? zegt hij

en dan schiet hij nog eens

franky in de rug

ik kijk rond mij

zoek wapens

binnen handbereik

boeken

alleen boeken hier

donna tart – in hardcover

en een stel computers

uit de tijd dat de dieren nog spraken

dat die gedachten door uw kop

gaan hier op dees moment

en dan vanuit het niets

gaat op de grond naast bernt

plots mijn gsm

het display licht op

in hoofdletters verschijnt er

papa

papa
papa
ik sluit mijn ogen
en wacht tot het weer overgaat

maar tom draait zich dan om
legt aan

en iets welt in mij op
er kolkt iets door mijn bloed
ik wil rechtstaan roepen
ik wil
ik wil een gelukkig leven
ik wil een schitterende toekomst

maar

ik krijg een kogel hier
recht mijn lever in
het bloed klokt als bij
een pomp
uit het gat naarbuiten
het klopt en klopt
ik draai mij op mijn buik
om de wonde toe te drukken
ik heb een gevoel
of ik val flauw

op mijn gsm verschijnt nog eens

papa

papa
papa

er is geen plek als thuis
ik sluit mijn ogen
klak mijn hielen
tegeneen

geen plek als thuis

geen
plek
als
thuis

zeg ik
en ik wacht tot ik word weggebeamd

ik wil een gelukkig leven – denk ik weer
ik wil een schitterende toekomst
ik wil sterven op een tapijtje
op iets zachts
iets nieuws
niet op deze hele vuile vloer
buiten voor de school
troepen intussen al de
reddingsdiensten samen
ongeruste ouders ook
voorbijgangsters
een perimeter wordt nu ingesteld
een safety zone
de wijk gaat in lock down
wie binnen is
gaat niet meer buiten
wie buiten is
geraakt niet binnen
dovo is ter plaatse (de ontmijsdienst)
de landmacht
federale

de groep diane
en het speciaal interventie eskadron
het vergaren van gegevens en bepalen
van de strategie voor de bestorming
zal nog uren duren
sluipschutters op daken
brandweperlui
en dan de helikopter
zowat een duizendtal scholieren
zijn ontzet en weggebracht
naar het sint-pietershome voor de bejaarden
waar ze iets te eten krijgen en te drinken
het rode kruis paraat
met ambulances
leger des heils en civiele bescherming
starten elk een soepbedeling en
delen elk ook dekens uit
ouders in shock die worden weggeleid
gewonde studenten die uit het complex
konden ontkomen
de premier die terugkeert uit vakantie
het middagnieuws
het extra actueel
de reporters van terzake
de mededeling van de koning

experts die erbij worden gehaald
buren die voor camera's herinneringen ophalen
hoe wij hun kat uit de boom hadden gered
hoe wij ooit eens op hun kinderen pasten

ik zie de beelden al voor me

de dag nadien
als iedereen
de hele school

hand in hand
zij aan zij
naar het kerkhof trekt
en allemaal
vervuld van het besef
dit hadden we eerder moeten doen
zo juist dat dat hier voelt
zo verbonden wij plots zijn
in ons lijden onze pijn
en hoe makkelijk haten is
hoeveel moed het vergt
om lief te zijn
 ik denk
 ik moet iets doen
 ik kruip onder mijn tafel uit
 en zeg: eric jongen
 stop het
 hij draait zich dan naar mij
 en schiet eenvoudigweg
 en raakt mij in mijn borst
 ik kijk naar al het bloed
 val neer
 kijk op
 naar waar hij stond
 hij is al verder weg
 gunt mij geen blik meer waardig
 ik bloed
 ik lig bijzonder hard te bloeden hier
 had nooit gedacht dat zoiets kon
 mijn god wat een smerigheid
 en wat een gat
 als dat nog maar weer goed komt
 pas op – dit lijkt misschien koket
 maar zo alert kon ik nog denken
 daar op dat moment –

dus zover staan we nu –
ik lig op sterven hier
onder een tafel in de schoolbieb
en denk aan de dood
die snel zal komen
aan mijn zus
aan mijn moeder ook
vreemd genoeg niet aan mijn vader
misschien omdat hij zo'n zak is
het gekke is
als men vanmorgen nog
had gevraagd
wie dit gedaan zou kunnen hebben
wie tot zo'n bloedbad het meest
in staat werd geacht
dan waren ze zeker bij mij uitgekomen
en nu ik hier lig
dood te gaan
denk ik – mijn god
ik ben de foute mens
op de foute plaats
zo'n shootout op klaarlichte dag
da's echt niks voor mij

ik heb ooit eens echt waar
– ik ga nu tot bekentenissen over –
een meisje zwanger gemaakt
vorig jaar ergens denk ik
ik was zo nog nooit eerder met iemand
soit
naar bed geweest
maar die ene keer gebeurde het dus
en het was meteen vol in de roos
zo bleek enige weken later
tijdens de finale predictorproef
wat we dan gedaan hebben zal ik u besparen

maar nu ik hier zo lig
heb ik er toch wel spijt van eigenlijk
want het is niet zo dat mijn nalatenschap spectaculair is
ik heb wel die lijst aangelegd
van mijn favoriete dingen op aarde
lotte draagt hem bij zich in haar tasje
en als ze die straks vinden
en in mijn begrafenis mis verwerken
of publiceren in de krant
wat er dik in zit
we moeten daar eerlijk in zijn
dan gaan de tranen beslist aan het rollen
voilà – mijn gemoed schiet er zelf al vol van

hoe zou ik willen sterven
hoe zou ik willen gaan
als ik niet zou gaan
zoals ik nu ga gaan –
met mijn basketsloefkes aan

wat gaan de mensen denken
zijn zakdoek en zijn weed –
zijn tabak onder mijn kussen
dat ze dat gaan vinden subiet

ik wil ergens naartoe
waar er ramen zijn
en deuren
waar er een holte is
waar ik precies blijk in te passen

alert blijven
niet inslapen
luister naar het brandalarm
met uw handen voor uw oren
en denk er iets bij

eender wat
denk aan koffie desnoods
aan het moment dat ge koffie drinkt op uw weekendwerk
aan dingen om naar uit te kijken
aan de zomer bijvoorbeeld

wat ge u nog herinnert
van vorige zomer

ijs in kleine potjes
berry nice
new york super fudge
chunky monkey
crayola crunch
uitstapjes naar zee
beetje rondhangen in bars en clubs
belga beach
odessa
club diagonal
een jambers lookalike
op de dijk van blankenberge
een etentje bij de ouders van x
dat oude smithsnummer
dat ge maar bleef draaien
maar waarvan ge de titel
niet kunt onthouden
het ondergelopen festivalterrein
van dour
moddergevechten
bier in plastic bekens
in blikjes – in karton
het armbandje
dat strak om uw pols spant
de jongen met de dreadlocks
met wie ge de nacht doorbrengt
stijn? – stanley?

stefaan!

ik wist dat het met een *s* begon
een optreden van sloddervos
in een antwerps kraakpand
een optreden van brutal juice
van abstract barbie
van black leather jesus
de barbecue bij steven het regent
zwemmen bij nicole
het feestje bij frieda
waar ge die jongen ziet
van wie ge dacht dat hij dood was
x die een epilepsie-aanval faket
in een drukke winkelstraat
y die een arm breekt
tijdens een kayaktochtje
een dikke jongen
die drugs van u wil kopen
of eender wat – doet er niet toe
een donker meisje
met een opvallende diadeem
in de deuropening
van een kapperszaak
de dag dat ge kanker denkt te hebben
even maar – maar ge weet het wel heel zeker
uw reflectie in een winkelruit
ge zijt op wandel met x
en we vinden onszelf
er best knap uitzien
honda life dunk
mazda bongo
toyota corrolla
nissan prairy joy
de slappe lach zo hard
dat ge 's nachts niet goed kunt slapen
de horoscoop waaruit ge opmaakt

dat ge een kind krijgt
een postkaart van uw vader
waarop hij meldt dat hij u mist

niet inslapen
alert blijven
de pijn verbijten...

en plots zie ik mika weer voor me
mika
mijn beste vriendin in jaren
bij ons op het appartement
mijn zus een weekend weg
met wesley
en ik alleen met mika
we bleven thuis
fonduen met z'n twee
behoorlijk wat gedronken
en daarna een hele nacht
in bed liggen lachen
frielemen en woelen naast mekaar
uiteindelijk – het is al laat
val ik in slaap

en als ik wakker word is mika weg

ik heb er eerst geen erg in

en dan pas ruik ik het

de geur van barbecue

in heel het appartement hangt

de geur van barbecue

rooklucht en

geroosterd vlees

ik sta op – ga kijken

mika ligt naakt op de keukenvloer

geen haar meer

geen vel

rood en zwartgeblakerd vlees

haar ogen wit uiteengespat

ik sta daar – durf haar niet eens aan te raken

ambulances / dokters

de politie

mika heeft zich met brandgel overgoten

en in de fik gestoken

de flessen staan nog op het aanrecht

neusharen verschroeid

roet in de keel – witte long

vrijwel onmiddellijk gestorven

zeggen ze

en dat ik de enige aanwezige was

meegewerkt / geen hulp geboden /

geen verzet gepleegd / en dat soort dingen

ik sliep

zeg ik –

komt ge mee naar het bureau

ze dekken haar zwartgevlekte lichaam toe

en brengen haar dan weg

ik spendeer twee dagen

aan het schuren van de keuken
en de living
verkoelde plekken
de geur van de gordijnen
stukken van mika's vel
die blijven plakken
huilen
geklooi met vuilniszakken om het
verschroeid tapijt erin te krijgen

na elke schuurbeurt blijf ik plekken zien
begin opnieuw
heel het huis vol brandmerken

ik zit elke dag bij mika's lijf
waarom vraag ik
waarom die nacht
waarom bij mij
ze antwoordt niet

ik zit daar – durf haar niet meer aan te raken

waarom vraag ik
waarom bij mij
het brandt in mij
het blijft branden
het stopt niet
het stopt nooit

mama – mika / het stopt nooit

overal waar ik kijk
overal waar ik kom
gaan de mensen maar door en door
en door
en ik woon dus in die wijk hier

en soms heb ik echt
enorm veel goesting
om zowat alle bewoners hier
van kant te maken
mensen zijn zich van zo weinig bewust
al die omhooggevallen idioten
die het niet zien
die het niet doorhebben
wat hier aan de gang is
met hun snobistisch gedrag
die zichzelf stuk voor stuk
fantastisch vinden
en dat ze het gaan maken
en denken dat ze daarom
ons mogen vertellen
hoe wij dan moeten leven

al die fucking fitnessfuckheads
met hun shituitspraken van:

yeah! doe 50 situps elke morgen
en daarna 25 keer pompen
en 10 kilometer lopen
en fijn aan fitness doen
en uzelf pushen
om altijd beter te worden
en daarna heerlijk aan de slag
lekker hard werken
en je kan alles bereiken wat je wil
en stel hoge eisen
en heb hoge verwachtingen
en wees gelukkig
en vriendelijk
en behandel iedereen gelijk
en geef geld aan goede doelen
en rijd veilig

en gooi geen papiertjes op straat
en neem kortere douches
en rook niet drink niet
en eet gezond
en koop u vooral een dikke auto
en wees een goed mens
en blah blah fucking blah!
ik zeg fuck you all
bakkes dicht en sterf

en dan fluistert iemand

o
god
help
ons

o god help ons
fluistert iemand

het is twaalf uur nul twee
de gangen zijn nu leeg
iedereen gevlucht –
de klassen in
de deur op slot
een bank ervoor
met drieën in een bezemkast
op een toilet of bovenop
het vals plafond
van dit moment af
dolen beide schutters
doelloos door de gangen
het is voorbij
het razen in hun kop
is nu voorbij
even staan ze daar
en hijgen

ze kijken om zich heen
zien door het gangraam
binnen in de klassen
zien de bange leerlingen
verdekt onder de tafels
staren – doen geen moeite
meer om nog te schieten
en plots is alles zwaar
hun armen
hun jassen
hun wapens ook
ze lopen weer de gang uit
binnendoor tot bij de sporthal
die is al leeg
verlaten
iedereen is weg
enkel nog de tassen
het bloed van kevin stroobants
hier en daar een drinkbus
het uitgedoofde brandje
van de eerste pijpbommen
het brandalarm weergalmt
de sprinklers sproeien nog
ze merken het niet op –
één raapt ergens een fles water op
hij drinkt er overvloedig van
alsof dat nog helpen kan
en even doen ze nog
een poging om
een pijpbom klaar te krijgen
ze zoeken dekking
het ding ontploft
ze lachen even
het heeft gewerkt
maar het is een klein brandje
dat ook algauw weer uitdooft

door de sprinklers –
dan keren ze terug
roemloos
doelloos
troosteloos
keren ze terug
alles gaat wat trager nu
ze keren terug
naar de lijken
naar de nog levende lijven
zij zien het verschil niet meer
ze kijken elkaar aan
en dan doet eric iets
waar tom zat op te wachten
fucking hell zegt hij
hij glimlacht
zucht
en weent – vanalles
tegelijk – zijn gezicht
ziet er plots anders uit
jong – dat is het woord
niks heldhaftigs meer
geen dreiging ook
neen
gewoon een bleke
jongenskop
hij zet de loop van zijn
pistool tegen zijn tong
hij schiet –
en tom volgt dan
zijn voorbeeld
het is twaalf uur nul zeven
zestien minuten
zijn verstreken
sinds het eerste schot
gevallen is

aan het raam

nog steeds de boodschap

help ons!

hier bloedt iemand dood

wij kunnen niet naar buiten

het brandalarm blijft loeien

de sprinklers sproeien nog

de rook blijft in dikke pakken

hangen

om ons heen

erwin santens

de lijven kreunen nog

laura lodewijckx

vanop de straat – sirenes

kevin stroobants

maar ik hoor ze niet

klaas robberechts

in mijn kop wordt alles stil

kimberley verstraeten

het schieten is gestopt

jeroen weemaes

het getreiter ook

bernt bernaerts

de schutters zijn nu dood

franky ledeganck

in mijn kop is alles stil

liesbet claesens

ik denk alleen

anneke mandelbaum

ik leef nog

tom defreyne

hoelang nog maakt niet uit

erik laleman

ik – leef – nog

lotte severeyns

Immaculata ging in première op 18 november 2004 in de Molens Van Orshoven te Leuven, in regie van beide auteurs en in een productie van muziektheatergezelschap Braakland/ZheBilding. De muziek was van Youri Van Uffelen en Ephraïm Cielen.

Met Sara Vertongen (bizarre meisje zonder naam), Janne Desmet (Lotte), Kristof Van Perre (Franky) en Joeri Cnapelinckx (Bernt). Els Theunis stond in voor de dramaturgie, Ron Deckers voor de productie en Fien Van Elzen zorgde voor de kostuums.

Opvoeringsrechten bij SABAM – Stijn Devillé & Adriaan Van Aken (2004).

www.braakland.be

Adriaan Van Aken en Stijn Devillé zijn artistiek leider van muziektheatergezelschap Braakland/ZheBilding in Leuven. Ze leerden mekaar kennen tijdens hun opleiding Toneelregie aan het Brusselse Rits in 1997. Sindsdien maken ze regelmatig samen voorstellingen en schrijven ze ook samen nieuw theaterwerk: *Vertigo* (2001), *Kaspar / Kasperkasperken* (2003), *Immaculata* (2004) en *Burgerman* (2006). Ze maakten ook theaterbewerkingen van *Schimmen* (Paul Auster, 2001), *De Vreemdeling* (Albert Camus, 2004) en *Trust* (Hal Hartley, 2007).

Stijn Devillé (1974) studeerde Romaanse letteren en theaterwetenschap aan de KULeuven en de Université d'Avignon en toneelregie aan het Rits. In 1997 richtte hij met Els Theunis Braakland/ZheBilding op. Hij schreef *Variaties* (1995), *Mitrajiet* (2001), *La Dissection d'un Homme Armé* (2002), *In Shatila* (2003), *Lev* (2004), *Zoon* (2006) en *Hitler is dood* (2009).

Zijn stukken worden vertaald in het Frans en het Duits. *La Dissection d'un Homme Armé* en *Lev* werden voor de VRT tot hoorspel bewerkt (Klara). Voor *Hitler is dood* ontving hij de Taalunie Toneelschrijfprijs 2009.

Adriaan Van Aken (1973) begon midden jaren '90 zonder veel voorkennis aan de opleiding toneel-regie in Brussel om een paar jaar later tot zijn verbazing het diploma van Meester in de Dramatische Kunsten te ontvangen. In 2001 vervoegde hij Braakland/ZheBilding waar hij met *Dansen Drinken Betalen* (2006), *Roadmovie* (2008) en *Gevoelige mensen* (2009) een onbedoelde 'trilogie van het vluchten' schreef. Hij bewerkte Willem Elsschots *Het Dwaallicht* tot theatertekst (2010). En herwerkte zijn toneel-teksten *Over naar jou en Weer over naar jou* tot 'strips-met-soundtrack'. Tussen 2001 en 2010 interviewde Van Aken honderden twintigers en dertigers over hun toekomstverwachtingen, wat het immer uitdeinende werkstuk *Polaroids & Happy Endings* oplevert, een alfabetisch gerangschikte collectie korte en uitermate speelbare theaterteksten.